

ת"פ 30031/09/15 - מדינת ישראל נגד ו ג

בית משפט השלום בקריית גת

01 יוני 2017

ת"פ 30031-09-15 מדינת ישראל נ' ג

בפני כב' סגנית הנשיאה השופטת ד"ר נגה שמואל-מאיר

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י באי כח - עו"ד אבי דהן ורותם שוסיוב - נוכחים

נגד

הנאשם

וג

ע"י ב"כ עו"ד זאב פלסבורג (בשם עו"ד אדי נוז) - נוכח

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בשתי עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה ממש לבן זוג**, לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); ועבירה אחת של **היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, ביום 14.09.2015 בשעה 03:37 או בסמוך לכך, ניטש ויכוח בין הנאשם, שהיה אותה עת תחת השפעת אלכוהול, לבין בת זוגו (להלן: "**המתלוננת**"), וזאת על רקע סירובה של האחרונה לאפשר לו להמשיך לצרוך משקאות אלכוהוליים. במעמד האמור, המתלוננת סירבה לאפשר לנאשם להיכנס למיטתם המשותפת, ובתגובה הוא תקף אותה בכך שסטר בראשה, והחל לגדפה. בהמשך, בסלון הדירה, הנאשם תקף את המתלוננת בכך שסטר לה, אחז בצווארה בידיו והחל לחנוק אותה. המתלוננת בתגובה אחזה בצווארו. עוד ובהמשך, הנאשם תקף את המתלוננת בכך שאחז וחבט את ראשה בקירות גבס של הדירה, הטיח את ראשה בשידה, אחז בצווארה וחנק אותה, והפילה ארצה. כתוצאה ממעשים אלה, נגרמו למתלוננת חבלות בדמות נפחות בפנים לחי שמאל, שטפי דם בפנים, שטף דם בזרוע שמאל באספקט לטרלי, TMG שמאל עם רגישות קלה (כך בכתב האישום המתוקן, כאשר הכוונה ככל הנראה ל- TMJ) וכאבים בפתיחת הפה. כמו כן, כתוצאה מהמעשים שפורטו לעיל, נשבר קיר גבס, והנאשם אף הרס במזיד מקלדת מחשב, כוס ושולחן סלון.

עוד נטען, כי כשנה עובר לאירועים שפורטו לעיל, ניטש ויכוח בין הנאשם, שהיה באותה עת תחת השפעת משקה משכר, לבין המתלוננת, וזאת על רקע סירובה של האחרונה לאפשר לו לנהוג ברכב בעודו שרוי בגילופין. במהלך הוויכוח, הנאשם תקף את המתלוננת בכך שדחף אותה ארצה. כתוצאה מכך, נגרמו למתלוננת חבלות בדמות שריטות ושפשופים בברכיה.

2. הצדדים לא הגיעו להסדר בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו, תוך שהמאשימה הצהירה כי עמדתה העונשית בתיק זה הינה למאסר בפועל ואילו

ההגנה ביקשה לבחון את שאלת ההרשעה.

3. **בתסקיר שירות המבחן** שהתקבל ביום 05.04.2017, המליץ השירות להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, ולהשית עליו עונשים בדמות צו של"צ וצו מבחן.

מטעמים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקיר, לבד מלציין כי במסגרת הליך המעצר הנאשם שולב במרכז לטיפול בנפגעי אלקוהול, שם השתתף בטיפול פרטני והפסיק לצרוך אלקוהול. מהמרכז נמסר כי הנאשם השיג את מטרתו הטיפולית (הפסקת צריכת אלקוהול) ולא היה מעוניין בהמשך טיפול במקום, ומשכך הוחלט על הפסקתו. כמו כן, לנוכח המוטיבציה שהביע להשתלב בטיפול ייעודי בתחום, הנאשם החל להשתתף בקבוצה טיפולית בתחום האלימות הזוגית במסגרת שירות המבחן, ונכון למועד כתיבת התסקיר, הספיק להשתתף בשני מפגשים קבוצתיים, שם שיתף בכנות בקשייו. הנאשם הביע נזקקות טיפולית בתחום זה, וביטא נכונות להתמיד בטיפול. עוד יצוין, כי הנאשם קיבל בפני שירות המבחן אחריות על מעשיו, הביע חרטה על ביצועם, ומסר כי אלו נבעו כתוצאה מצריכה לא מבוקרת של אלקוהול.

לאחר ששקל את מכלול הנתונים והשיקולים הרלוונטיים, ובהם גם עמדתה של המתלוננת, התרשם שירות המבחן כי מהנאשם נשקף סיכון בינוני-גבוה להישנות עבירות דומות. יחד עם זאת, השירות העריך כי השתלבות הנאשם בטיפול ייעודי והמשמעות של ההליך המשפטי, מהווים אפקט משמעותי ומפחית סיכון, וכי המשך הטיפול עשוי להפחית אף יותר מהסיכון הנשקף מהנאשם.

בשים לב לאמור, ולאור יתר השיקולים שפורטו בתסקיר, ובהם גם העובדה כי הרשעתו בדין עלולה לפגוע במקור פרנסתו, בא שירות המבחן בהמלצתו העונשית, כפי שזו פורטה קודם לכן.

4. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות**, אשר התקבלה ביום 10.05.2017, עולה כי הנאשם כשיר ומתאים לביצוע עבודות שירות.

טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

ב.

5. בא כוח המאשימה עמד על חומרת מעשיו של הנאשם, על הנזק הפוטנציאלי הטמון בהם, ועל הערכים המוגנים שנפגעו. כמו כן, הלה הפנה לעובדה כי הנאשם ביצע את העבירות עת היה שרוי בגילופין ובשעה שהמתלוננת ביקשה דווקא להיטיב עמו. לבסוף, בא כוח המאשימה עתר לקבוע מתחם עונש אחד בגין מכלול המעשים, ולדידו עליו לנוע בין מאסר קצר שיכול שירוצה בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר. בשים לב למאפייני החיוביים של הנאשם וההליך הטיפולי שעבר, עתרה המאשימה להשית על הנאשם עונש המצוי ברף הנמוך של המתחם, לצד מאסר מותנה, פיצוי והתחייבות.

אשר לשאלת ההרשעה, בא כוח המאשימה טען כי הנאשם אינו עומד בתנאים שנקבעו בפסיקת בית המשפט העליון בעניין זה, וזאת בשים לב לכך שהוא לא הוכיח בפני בית המשפט כי הרשעה תפגע בפרנסתו וכי ממילא חומרת מעשיו אינה מאפשרת במקרה הנדון להימנע מהרשעתו.

6. מנגד, בא כוח הנאשם הפנה באריכות להליך הטיפולי שעבר הנאשם ולעובדה כי נגמל מצריכת

אלכוהול והחל להשתתף בקבוצה טיפולית בתחום האלימות הזוגית. עוד לדבריו, הנאשם כן הוכיח כי הרשעה בדין תפגע בפרנסתו, וזאת בשים לב למסמכים שהציג לשירות המבחן ושתוכנם פורט בתסקיר. כן נטען, כי לא ניתן לומר שבכל מקרה לא ניתן יהיה להימנע מהרשעה מקום בו אדם נמצא אשם בעבירות שאותן ביצע הנאשם, וכי ממילא כל מקרה צריך להיבחן לגופו.

בשים לב לאמור לעיל, בא כוח הנאשם אמנם הסכים לאמץ את מתחם העונש ההולם שהוצג על ידי המאשימה, אך עתר לסטות ממנו לקולא, להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, ולהשית עליו עונשים בדמות צו מבחן וצו של"צ.

7. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", ביקש את התחשבותו של בית המשפט ומסר כי הוא מצטער על מעשיו וכי כיום יצא לדרך חדשה, נגמל מאלכוהול וכי הוא מקווה להתגבר על כל יתר הבעיות ושיצליח בעתיד להקים משפחה.

דין והכרעה

8. בסימן א'1 לפרק ו' בחוק העונשין, אשר הוסף לחוק העונשין במסגרת תיקון מס' 113, נקבע עקרון ההלימה כעקרון המנחה בענישה. לאמור, ניתן משקל בכורה לשיקולי גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה על העונש להלום את חומרת העבירה בנסיבותיה ואת מידת אשמו של הנאשם.

קביעת מתחם העונש ההולם

ג.

9. הגם שאין בין הצדדים מחלוקת באשר למתחם העונש שראוי לקבוע במקרה הנדון, סבורתני כי יש לעמוד על השיקולים הרלוונטיים בעניין זה, וזאת כדי לבחון אם מתחם הענישה המוסכם הינו סביר בנסיבות העניין.

10. ראשית חוכמה יצוין, כי המאשימה עתרה לקבוע מתחם עונש אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם, ובשים לב ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (03.09.2015); ע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015)), בדין עשתה כן.

שכן בענייננו, חרף העובדה כי בין העבירות חלף פרק זמן שאיננו מבוטל, המדובר בעבירות אלימות שבוצעו במסגרת אותה מערכת יחסים זוגית קלוקלת, כנגד אותה המתלוננת, וכאשר אותו הרקע עומד מאחוריהן. כך, בשני המועדים הרלוונטיים הנאשם היה נתון תחת השפעת משקה משכר והתגלע בינו לבין המתלוננת ויכוח שבמוקד שלו עניין שכרותו. בשני המועדים הוויכוח התפתח לידי כך שהנאשם תקף את המתלוננת (ובאחת הפעמים אף הזיק בזדון לרכוש בדירתו). בהינתן האמור, מצאתי כי קיים "קשר הדוק" בין מכלול העבירות שבהן הודה הנאשם וכי ראייה בכל אחת מהן כאירוע נפרד שעומד בפני עצמו תהא מלאכותית במידה רבה (ראו והשוו בעניין זה פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתפ"ח (מחוזי באר שבע) 7848-04-10 **מדינת ישראל**

נ' קרלוס דלמר, (28.07.2015), שם אמנם לצד עבירות אלימות דובר גם בעבירות מין שבוצעו בתוך המשפחה, אך הרצינות העומד מאחורי הדברים בסוגיה הנדונה כאן, יפה גם לענייננו). אשר על כן, כאמור, אקבע מתחם עונש הולם אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם, כפי עתירת המאשימה.

לצד האמור ועל כל פנים, בטרם קביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל מעשה יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 **מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק**, (26.12.2013)).

11. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

12. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי האלימות הפיזית של הנאשם כלפי בת זוגו, הינם שמירה על שלמות גופם, שלום וביטחונם של בני משפחה או בני זוג, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים. כך גם, לא זו בלבד שעבירות של אלימות במשפחה מבוצעות בדרך כלל בחדרי חדרים רחוק מכול עין (בדיוק כמו במקרה הנדון), אלא שגם לא אחת נמנעים הקורבנות מלפנות לרשויות אכיפת החוק, הן בשל תלות רגשית או כלכלית בעברין והן בשל הרצון לשמור על שלמות התא המשפחתי או הקשר הזוגי, מה שמקשה עוד יותר על גילויין של העבירות ועל העמדתם של העבריינים לדין. לא בכדי מצא המחוקק לקבוע כי העונש המרבי הקבוע לצדה של עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש יוכפל בשעה שזו מבוצעת כלפי בת זוג (ראו בעניין זה, למשל, דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית בע"פ 669/12 **יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל**, (19.04.2012)).

באשר לעבירת ההיזק לרכוש במזיד, הערך המוגן הניצב בבסיסה של עבירה זו הינו זכותו של הפרט ליהנות מהגנה מפני פגיעה והשחתה של קניינו, גם אם מדובר בקניין המצוי בבעלות משותפת.

13. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לאור אופייה של האלימות אשר הופעלה מצדו של הנאשם, עת בין היתר, הטיח את ראשה של המתלוננת בקירות הדירה ובשידה וחנק אותה; ולנוכח החבלות שנגרמו לה, סבורתי כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה הנדון מצויה ברף גבוה.

14. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נתתי דעתי בראש ובראשונה לטיבה ואופייה של האלימות אשר הפעיל הנאשם כלפי המתלוננת. ככל שהדברים נוגעים למה שאירע ביום 14.09.2015 - שאז הנאשם סטר למתלוננת, אחז בצווארה וחנק אותה, והטיח את ראשה בקירות הדירה ובשידה - המדובר במסכת של מעשי תקיפה חמורים ביותר, שלא לומר אכזריים, שנדמה כי רק בנס לא גרמו למתלוננת פגיעה שהיא אף חמורה יותר מזו שנגרמה לה בסופו של דבר. כידוע, עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש יכולה לחול על מגוון רחב של מעשי אלימות ודרגות חומרה שונות של חבלות, וברי כי אין דין דחיפה כדין הטחת ראשו של הקורבן לעבר קיר, ואין דין מעשה תקיפה שגורם לחבלה בדמות המטומה אחת באזור הגפיים כדין מעשה שגורם להמטומות ולפצעים רבים באזור הראש, הפנים

ושאר חלקי הגוף. בענייננו, מצאתי כי מעשיו של הנאשם מצויים ברף הגבוה של מנעד המעשים אשר יכולים להיכנס לגדריהן של עבירות התקיפה שבהן הוא הורשע (הדברים אמורים בשים לב לשקלול מעשי התקיפה בשתי ההזדמנויות).

דברים דומים אף צריכים להיאמר בכל הנוגע לנזק הגופני שנגרם למתלוננת כתוצאה ממעשיו של הנאשם, והכוונה בין היתר לנפחות בפנים הלחי, שטפי דם בפנים, שטף דם בזרוע ושריטות ושפשופים בברכיים. בשים לב הן לטיבן והן לריביון, הרי שאין המדובר בנזקים גופניים של מה בכך, כי אם בחבלות המצויות ברף הבינוני-גבוה של החבלות שהעבירה הקבועה בסעיף 382(ג) לחוק העונשין יכולה להכיל בתוכה. אשר לרכוש שניזוק, אין בכתב האישום המתוקן אומדן של שוויו, ומשכך אניח לטובת הנאשם כי לא מדובר בסכומים גבוהים (זאת גם בשים לב לכך שלא נדמה, והדברים אף לא נטענו, כי עסקין ברכוש בעל ערך סנטימנטלי עבור המתלוננת).

בנוסף, ואף מעבר לנזק הפיזי שנגרם לה, מי ימוד את ההשפלה ועגמת הנפש שנגרמו למתלוננת, עת נאלצה להמשיך ולנהל את חיי היום יום שלה בשעה שעל פניה סימני אלימות וחבלות, שאותם, כך יש להניח, נאלצה להסתיר מפני כול.

כמו כן, לא התעלמתי מפוטנציאל הנזק אשר היה טמון בהתנהגותו משוללת הרסן וחסרת המעצורים של הנאשם, ובייחוד הדברים אמורים בשים לב לכך שבאחת ההזדמנויות הנאשם הטיח את ראשה של המתלוננת בקירות הדירה ובשידה ואף חנק אותה עם ידיו. כאמור זה מכבר, מעשים אלו עלולים היו להביא לפגיעות קשות בהרבה מאלה שנגרמו בסופו של דבר, וכבר היו דברים מעולם.

הנאשם תקף את המתלוננת בשתי הזדמנויות שונות, כך שלא ניתן לומר כי המדובר במעידה חד פעמית. עוד יש ליתן את הדעת לכך שלא זו בלבד שתקיפות אלה נעשו מבלי שקדמה להן התגרות כלשהי מצדה של המתלוננת (אף אם ההגנה ניסתה לטעון אחרת, הרי שהדברים לא הוכחו כנדרש בסעיף 40 לחוק העונשין), אלא שהמעשים אף בוצעו דווקא לאחר שהמתלוננת הביעה את דאגתה לנאשם, ואילו הוא בחר לגמול לה רעה תחת טובה. לצד האמור, יצוין כי המעשים בוצעו ללא תכנון מוקדם מצדו של הנאשם.

כפי שנלמד מכתב האישום המתוקן ומהאמור בתסקיר שירות המבחן, בעיית השתייה של הנאשם והיותו שרוי בגילופין הם שעמדו מאחורי ביצוע העבירות. אמנם ניתן היה לטעון כי יש לזקוף נסיבה זו לקולא, אך לא היא. ביני לבין עצמי אינני משוכנעת כי יש בכך כדי להביא להקלה בעונשו של הנאשם, וייתכן שאף ההפך הוא הנכון (ראו והשוו ע"פ 5092/06 פלוני נ' מדינת ישראל, (03.01.2007); וע"פ 3182/13 חיים פרץ נ' מדינת ישראל, (19.12.2013)).

15. בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת, סקירת הפסיקה מלמדת כי בדרך כלל מושתים על נאשמים שהורשעו בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג והיזק לרכוש במזיד עונשים הנעים בין מאסר מותנה, בדרך כלל לצד צו של"צ, לבין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. כך למשל, ראו: ת"פ (שלום תל אביב יפו) 22026-11-14 מדינת ישראל נ' בינאם גברקידן, (07.04.2016); ת"פ (שלום ירושלים) 25661-06-14 מדינת ישראל נ' פלוני, (17.09.2015); ת"פ (שלום ירושלים) 12768-09-12 מדינת ישראל נ' פלוני, (19.04.2015); ת"פ (שלום עכו) 43475-12-13 מדינת ישראל נ' פלוני, (27.10.2014); ת"פ (שלום ירושלים) 32716-07-12 מדינת ישראל נ' שמואליק מטות, (30.06.2014).

מטבע הדברים, בעבירות ממין זה קיימות דרגות חומרה שונות, כאשר מתחמי הענישה משתנים בהתאם לנסיבות הנלוות לעבירות, ובכלל זה אופייה של האלימות שננקטה; חומרת החבלות שנגרמו, אם בכלל; שווי הרכוש שניזוק; כמות מעשי התקיפה; ועוד. בדומה, העונשים שמושתים על הנאשמים השונים בתוך המתחמים או מחוצה להם, משתנים לנוכח נסיבותיהם ומאפייניהם האישיים, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי; הבעת החרטה מצדם ונטילת אחריות; השתתפות בהליכים טיפוליים; גילם; וכיוצא באלה. לא בכדי, לצד הפסיקה שהובאה לעיל, שהיא כאמור המייצגת את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות ממין זה, ניתן גם למצוא פסקי דין שבמסגרתם הושטו על מורשעים בעבירות אלימות במשפחה עונשי מאסר למשך חודשים רבים, ושבשים לב לאורך התקופה, לא ניתן היה לרצותם בעבודות שירות (ראו לדוגמא עפ"ג (מחוזי באר שבע) 57820-01-15 **יואב מוצ'ה נ' מדינת ישראל**, (12.03.2015); ועפ"ג (מחוזי חיפה) 34416-11-13 **מועין עזוקה נ' מדינת ישראל**, (06.03.2014)). יצוין, כי בפסקי דין אלו דובר בנאשמים שהורשעו בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג ואיומים).

על כל פנים, וזאת חשוב לציין, בכפוף לחובתו של בית המשפט לבחון כל מקרה לגופו ולשקול את נסיבותיו האישיות של כל נאשם הבא בפניו, הרי שפעם אחר פעם שבה הפסיקה ומזכירה את הצורך להילחם ביד קשה בתופעת האלימות במשפחה שפשתה בחברתנו, וזאת בין היתר באמצעות השתתפות ענישה מחמירה (ראו למשל דבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 6577/09 **ניר צמח נ' מדינת ישראל**, (20.08.2009)).

באשר לפסק הדין שאליו הפנה בא כוח המאשימה (רע"פ 8314/13 **רג'אח שיהד בן עווד נ' מדינת ישראל**, (07.06.2005)), אף מעבר לעובדה שהוא ניתן לפני למעלה מעשור, הרי שדובר שם בנאשם שהורשע בעבירת ההריגה. ברי כי פסק דין זה אינו יכול ללמד אודות מדיניות הענישה הנוהגת בענייננו, וטוב תעשה המאשימה אם תקפיד להציג בפני בית המשפט פסקי דין שניתנו בעת האחרונה, ושעוסקים, ככל הניתן, במקרים ובנסיבות דומות.

לבסוף, חשוב ואזכיר, כי הענישה היא לעולם אינדיווידואלית וכל מקרה צריך להיבחן לגופו, תוך שהבחינה כאמור תמיד צריכה להיעשות לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות (ראו והשוו ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד (מג) 4(170), (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). קביעת מתחמי הענישה והשתתפות העונשים בגדריהם לעולם לא יכולים להיעשות על סמך הכותרות של העבירות (ראו והשוו ע"פ 1323/13 **רחן חסן נ' מדינת ישראל**, (05.06.2013); ורע"פ 4088/13 **אחמד בן שחדה הדרי נ' מדינת ישראל**, (11.06.2013)), ובכל מקרה השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

16. כללם של דברים, אכן רק במקרים חריגים יקבע בית המשפט מתחם מחמיר מזה שהמאשימה עצמה עתרה לקבוע. אולם, סבורתני כי המקרה שבפניי הוא אותו מקרה חריג שבו יש לנהוג באופן האמור. הדברים אמורים לאור כל מה שפורט לעיל, תוך שאין לשכוח כי עסקינן במי שהורשע, בין היתר, בשתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ובייחוד בשים לב לחומרת האלימות שהופעלה מצדו של הנאשם והנזקים שנגרמו למתלוננת. סבורתני כי קביעת מתחם עונש הולם שתחתיתו במספר בודד של חודשי מאסר בגין מעשים שכוללים בין היתר הטחת ראשה של בת הזוג בקירות הדירה ובשידה,

וחניקתה, איננו סביר בנסיבות העניין ואינו מבטא בצורה מספקת את חומרת המעשים, על כל נסיבותיהם. לצד זאת, בשים לב לעמדתה של המאשימה, בעת קביעת מתחם העונש ההולם בית המשפט יחרוג בצורה מתונה בלבד מהמתחם שהוצג.

אשר על כן, בנסיבות הייחודיות של המקרה הנדון, הריני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם ינוע בין 6 חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות לבין 20 חודשי מאסר, לצד פיצוי וענישה נלווית נוספת.

ד. שאלת ההרשעה

17. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה ייעשה רק במקרים חריגים שבחריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר (ראו בעניין זה, למשל, רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ**, 14.04.2010); רע"פ 5100/14 **מסארווה נ' מדינת ישראל**, (28.07.2014); ורע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, (10.11.2014) (להלן: "**פרשת פרנסקי**"). זאת ועוד, בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטבר שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים (לעניין זה ראו: ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**פרשת כתב**") וע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996)). כן ראו את מבחני העזר בעניין זה, כפי שעמד עליהם כב' השופט ש' לויין בפרשת כתב ואת פסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).

18. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקיר שירות המבחן, שוכנעתי כי מקרה זה אינו נמנה בגדר אותם מקרים חריגים שבהם יהיה זה מוצדק לסטות מהכלל לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. מצאתי, כי עניינו של הנאשם אינו נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" או שמתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו. ובמה דברים אומרים?

19. תחילה יצוין, כי אמנם שירות המבחן כתב בתסקירו כי רישום פלילי יכול לפגוע בתעסוקתו של הנאשם ולגרום לפיטוריו, וכי עובדת סוציאלית במקום עבודתו מסרה כי אנשים בעלי הרשעות פליליות אינם יכולים להמשיך במקום עבודתם. אולם, גם אם בית המשפט סומך את ידיו על שירות המבחן ואף אם הנאשם הציג לשירות את המסמכים הנדרשים, הרי שעדיין נדמה כי מן הראוי שבנוסף למסקנתו של שירות המבחן, הדברים יתבררו כדבעי גם, ובעיקר, בבית המשפט. מתקשה אני לקבל את טענת ההגנה, לפיה מקום בו הנאשם הציג לשירות המבחן מסמכים המלמדים על כך שהרשעה עלולה לפגוע בתעסוקתו, כי אז הוא אינו נדרש לעשות כן בבית המשפט. נדמה כי אין צורך להזכיר כי בית המשפט, ולא שירות המבחן, הוא שקובע בכל תיק ותיק את המערכת העובדתית והראייתית. מה גם שכידוע, המלצתו של שירות המבחן, הינה כשמה כן היא - המלצה בלבד, ורצוי כי בית המשפט שמקבל את ההחלטה בסופו של יום, יתרשם מהדברים באופן בלתי אמצעי.

זאת ועוד, מהתסקיר האמור אף צפות שאלות הנוגעות לפגיעה הצפויה בנאשם כתוצאה מהרשעתו, שנדמה כי נותרו ללא מענה. כך למשל, בתסקיר מצוין כי הנאשם הוא "עובד ארעי". האם משמעות הדבר כי הוא עובד זמני שממילא צפוי לסיים את עבודתו בנמל? כמו כן, בתסקיר נכתב כי רישום פלילי "יכול לפגוע" בתעסוקתו של הנאשם ולגרום לפיטוריו. האם מכאן ניתן ללמוד שאף אם הנאשם יורשע בדינו, ממילא השאלה אם לפטרו אם לאו תיוותר לשיקול דעתם של הממונים עליו? הרי אם התשובה לשאלה זו היא בחיוב, והדברים אכן נתונים לשיקול דעתם של המעסיקים, כי אז אין עסקין באותה "מידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי" שיהיה בה כדי לשמש כעילה לביטול הרשעתו (ראו והשוו, למשל, רע"פ 5115/13 **מנחם שרון נ' מדינת ישראל**, 08.09.2013); רע"פ 2180/14 **ספיר שמואלי נ' מדינת ישראל**, (24.04.2014); עפ"ג (מחוזי חיפה) 32764-04-16 **מדינת ישראל נ' קנדלקר**, (31.05.2016)). אכן, מהתסקיר עולה כי העובדת הסוציאלית של נמל אשדוד מסרה כי אנשים בעלי הרשעות פליליות אינם יכולים להמשיך בעבודתם במקום. אולם, המדובר בהודעה לקונית ביותר, ולא נהיר כיצד היא מתיישבת עם האמור קודם לכן, לפיו רישום פלילי אך "יכול" לפגוע בתנאי התעסוקה ולהביא לפיטורים. עוד לא נהיר מדוע דווקא העובדת הסוציאלית, ולא מעסיקו הישירים של הנאשם, הם שמעבירים את המידע לשירות המבחן. בנוסף, שירות המבחן מבסס את המלצתו הסופית, בין היתר, על המכתבים שהנאשם הציג ועל רשימת המקצועות בהם "פסול בעל רישום פלילי מלעסוק במשרה ציבורית". אולם, לא הוברר כלל באיזו משרה ציבורית בדיוק מכהן הנאשם.

משבחרה ההגנה לסמוך ידיה אך ורק על האמור בתסקיר שירות המבחן, ולא הציגה לבית המשפט ולו בדל של ראיה בעניין זה, הרי שכל השאלות שלעיל נותרו ללא מענה. בהינתן האמור, יקשה על בית המשפט לקבוע כי הנאשם עמד בנטל הנדרש, והוכיח באמצעות ראיות ממשיות כי עלולה להיגרם לו פגיעה קונקרטית וקשה ככל שהרשעתו תיוותר על כנה (ראו והשוו דבריו של בית המשפט העליון ברע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, (10.11.2014)).

20. בנוסף לאמור, אף אם אניח לטובתו של הנאשם כי הוא הוכיח שעלול להיגרם לו נזק ממשי אם הרשעתו תיוותר על כנה, הרי שעדיין יש לזכור כי אין עסקין במבחן בלעדי או בהכרח מכריע, וכי קיימים מבחנים ושיקולים נוספים שיש לשקול בעניין זה. במילים פשוטות יותר, לא כל נאשם שיוכיח כי הרשעתו בדין תגרום לו נזק, ואפילו יהיה זה נזק ממשי ביותר, יזכה לכך שבית המשפט יבטל את הרשעתו. במקרה הנדון, גם אם אצא מנקודת הנחה שהנאשם יפוטל ממקום עבודתו ככל שלא תבוטל הרשעתו, הרי שעדיין לא יהיה בכך כדי לשנות ממסקנתי לפיה עניינו אינו עונה לקריטריונים שנקבעו לצורך הכרעה בשאלה זו.

אכן ייתכנו מקרים בהם נאשמים שנמצאו אשמים בביצוע עבירות של אלימות בתוך המשפחה יסיימו את ההליך הפלילי ללא הרשעה. אולם, את מירב המשקל יש לתת לא "כותרות" של סעיפי האישום, אלא למעשים גופם. במקרה הנדון, מצאתי כי לנוכח חומרת מעשיו של הנאשם, ובוודאי מקום בו לא מדובר במעידה חד פעמית שלו, לא ניתן במקרה זה להימנע מהרשעתו מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. ביטול הרשעתו של הנאשם עלולה לשלוח לו ולציבור כולו מסר מוטעה של סלחנות, ויפים לעניין זה, דבריה של כב' סגנית הנשיא (כתוארה אז), כב' השופטת ר' יפה-כ"ץ בע"פ (מחוזי באר שבע) 51803-05-15 **מדינת ישראל נ' פנחס דדון**, (20.09.2015):

"חשיבות השמירה על ערך השוויון בפני החוק, שמשמעותו, בין היתר, כי מי שעבר עבירה יורשע בגינה

ורק במקרה חריג שבחריגים יימנע ביהמ"ש מהרשעתו, מקבלת משנה משקל כאשר מדובר בעבירות אלימות שבוצעו בתוך המסגרת המשפחתית... להבנתי, ישנה חשיבות רבה דווקא בהרשעה בעבירות שעניינן אלימות במשפחה, נוכח הפיכתן של עבירות אלה למכת מדינה ונוכח הסכנה האורבת לנשים ולילדים בין כותלי ביתם מהמכים אותם, באותו מקום שאמור להיות להם למגן, ומאותם אנשים שאמורים להגן עליהם. לעצם ההרשעה כוח משל עצמו, בין ככתם שיוטל על מבצע העבירה ובין ככלי הרתעתי המופנה גם כלפי אחרים, לכל יבצעו עבירות כגון אלה".

לדידי, הדעת אינה סובלת כי אדם שמטיח את ראשה של בת זוגו בקיר ובחפצים אחרים, וחונק אותה בשתי ידיו, יזכה להתחשבות כה מיוחדת של בית המשפט, עד כדי ביטול הרשעתו בדין. אדרבא, סבורתני כי בשים לב למעשים האמורים, נדרש גם נדרש כי יוטל על הנאשם אותו כתם פלילי, וטוב שידע כי בית המשפט לא ינקוט בסבלנות ובסובלנות כלפי הנוהגים באלימות כלפי בנות זוגם, לא כל שכן באלימות כה חמורה. ראוי כי ידיעה זו תרחף מעל ראשו כל העת, ואם לא ימנע מאלימות לנוכח ההליך הטיפולי שעבר, אולי יעשה כן מאימת הדין. והדברים האחרונים אף מקבלים משנה תוקף, מקום בו מתסקיר שירות המבחן עולה כי מסוכנותו של הנאשם לא אוינה באופן מלא, אלא אך פחתה.

21. ברי כי לא יכול להיות חולק שבבואו לגזור דינו של נאשם, שומה על בית המשפט להעניק משקל לשיקול השיקום, ואף משקל נכבד. אולם, גם אם בהליך הטיפולי במקרה הנדון יהיה כדי להביא להקלה מסוימת בעונשו של הנאשם, עדיין אין בו כדי להפוך את הקערה על פיה ולהביא לאי הרשעתו של הנאשם (ראו והשוו הדברים שנאמרו **בעניין דדון**, שצוטט לעיל).

22. אכן, לא התעלמתי מהמלצתו של שירות המבחן (ומעמדת המתלוננת שמובאת בו). אולם כאמור, המדובר בהמלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר בע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל**, פ"ד לה(4) 313, 318 (1981); בע"פ 1472/15 **שי שעשוע נ' מדינת ישראל**, (17.05.2015); בע"פ 7389/13 **נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל**, (17.12.2013); בע"פ 5212/13 **שמעון נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013)).

מה גם, שאף שירות המבחן סבור כי מהנאשם עודנה נשקפת מסוכנות להישנות עבירות דומות (אם כי, לא נהיר מה מידתה. שכן, שירות המבחן מציין כי הוא מתרשם מסיכון בינוני-גבוה, שפחת לנוכח ההליך הפלילי והשיקומי. כך שעודנה נותרת השאלה מה מידת המסוכנות לאחר "פיחות" זה?). בהינתן האמור, אף מתעצם הצורך בהרשעתו של הנאשם, ולו ככלי מרתיע עבורו מפני ביצוע עבירות נוספות.

23. לסיכום, לאור כל האמור לעיל ואף לאחר ששקלתי את מאפייניו האישיים של הנאשם, ובכלל זה את העובדה כי הוא נעדר עבר פלילי וכי זו הסתבכותו הראשונה עם החוק, לא מצאתי כי עניינו נופל לגדר אותם מקרים חריגים שבהם יהיה מוצדק להימנע מהרשעה. אשר על כן, הריני מורה כי הרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה.

ה.

גזירת העונש המתאים לנאשם

24. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

בעניין זה, נתתי דעתי לעובדה כי לנאשם עבר פלילי נקי וזו הסתבכותו הראשונה עם החוק. כן שקלתי את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר, וזאת בשים לב לעובדה כי הלה טרם ריצה עונשי מאסר בעברו. כמו כן, יש להעניק משקל לחלופי הזמן מאז ביצוע העבירות.

עוד ולקולא, יש ליתן את הדעת לכך שהנאשם הודה בביצוע העבירות, מה שייתר את העדתה של המתלוננת בבית המשפט ואף הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. בנוסף, יש לייחס משקל לעובדה כי הנאשם הצטער על מעשיו והביע חרטה, מה שמלמד על כך שהוא הפנים במידה רבה את חומרת מעשיו ואת השלכותיהם.

עוד יש ליתן את הדעת לעובדה כי הנאשם שהה מספר ימים במעצר מאחורי סורג וברית, ובמשך פרק זמן נוסף ושאינו מבוטל, היה נתון תחת תנאים מגבילים. ברור כי הליך המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אך כמו שירות המבחן, גם אני סבורה כי היה בהליך זה כדי להעביר לו את המסר הנדרש ולהציב עבורו גבולות, וייתכן שאף ניתן לשקול שיקול זה במסגרת סעיף 40יא(3) לחוק העונשין.

בשולי נקודה זו, אציין שוב כי אף לא התעלמתי מעמדתה של המתלוננת, החיובית בסך הכול, וגם לכך יש להעניק משקל מסוים בעת גזירת עונשו של הנאשם. אם כי, ברי כי לגד עינו של בית המשפט עומד האינטרס של הציבור בכללותו, ולא רק האינטרס האישי של המתלוננת.

25. כל אלה, על פניו, היו צריכים להביא את בית המשפט למסקנה כי יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם. אולם, בשים לב לאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, שוכנעתי כי יש מקום במקרה הנדון לסטות במידת מה לקולא מהמתחם האמור, וזאת לנוכח ההליך השיקומי שאותו עבר הנאשם ואשר יש בו כדי להעיד כי הוא השתקם או למצער כי יש סיכוי של ממש שישתקם".

כפי המפורט בתסקיר שירות המבחן, הנאשם שולב במסגרת הליך המעצר בהליך טיפולי במסגרת קבוצה במרכז לטיפול בנפגעי אלוהול. הלה שיתף פעולה עם הגורמים הטיפוליים והפסיק לצרוך אלוהול. שירות המבחן אף התרשם כי הנאשם מעוניין להמשיך בהימנעות מצריכת אלוהול. זאת ועוד, הנאשם השתלב במסגרת שירות המבחן גם בקבוצה טיפולית בתחום האלימות הזוגית, ונכון למועד כתיבת התסקיר, הספיק להשתתף בשני המפגשים שנערכו במסגרת זו, תוך ששיתף בכנות בקשייו.

אכן, לא התעלמתי מהעובדה כי ברגע שהנאשם הרגיש כי נגמל מצריכת אלוהול, הוא בחר להפסיק את הטיפול בפן הזה. כן לא התעלמתי מכך שבעברו לכל הפחות ניסיון גמילה אחד שכשל (כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן). יחד עם זאת, בהינתן הקשר הישיר בין צריכת האלוהול לבין ביצוע העבירות שבמוקד כתב האישום המתוקן, ומשהנאשם נגמל לעת עתה מצריכה זו ומתמיד בכך מזה פרק זמן שאינו מבוטל, ואף שירות המבחן התרשם מהמוטיבציה הקיימת אצלו בעניין זה, הרי שלדידי יש בכך כדי ליתן מענה לאותו מוקד בעייתי

שעמד ברקע להתנהגותו האלימה, ולא בכדי גם שירות המבחן התרשם שההליך הטיפולי שאותו עובר הנאשם מפחית מרמת הסיכון הנשקפת ממנו.

לאלה אף יש להוסיף את העובדה כי הנאשם החל השתתפותו בקבוצה טיפולית ייעודית בתחום האלימות הזוגית. בהינתן מענה טיפולי כפול זה, הן בהיבט צריכת האלכוהול והן בהיבט האלימות הזוגית, סבורתני, הגם אם ייתכן שעוד צפויה לנאשם דרך ארוכה, שיש בכך כדי ללמד כבר עתה כי למצער קיים סיכוי של ממש שהוא ישתקם בצורה מלאה בעתיד. משכך, כאמור, מצאתי לסטות במידת מה ממתחם העונש ההולם אשר קבעתי.

לצד האמור, ובאיזון הראוי בין מכלול השיקולים והנסיבות שפורטו בגזר הדין, הסטייה ממתחם העונש ההולם תהיה מתונה, ולא יהיה בכוחו של שיקול השיקום כדי להביא לידי כך שבית המשפט יימנע באופן מוחלט מהשתתפות רכיב של מאסר בפועל, שירוצה בעבודות שירות.

בשולי הדברים, בית המשפט מבקש לחזק את ידיו של הנאשם בכול הנוגע להליך הטיפולי שאותו הוא עובר. אולם, על הנאשם לדעת כי הליך זה נועד בראש ובראשונה לשרת את טובתו שלו. ככל שלא יתמיד בהליך, ישוב לסורו, וינהג שוב פעם באלימות, הרי שטוב שידע כי לא יזכה להתחשבות נוספת מצדו של בית המשפט. מן הראוי שידיעה זו תרחף מעל ראשו כל העת, ואם לא ימנע מאלימות בזכות ההליך הטיפולי שעבר, אולי יעשה כן מאימת הדין.

26. מכל המקובץ לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **4 חודשי מאסר בפועל, שירוצו בעבודות שירות, בניכוי ימי מעצרו: החל מיום 14/9/15 עד 21/9/15.**

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות, הנאשם יחל בריצוי עונש המאסר החל מיום 10.07.2017 או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה על עבודות השירות, ויבצען בבית אבות בעיר אשדוד, ברחוב הרב ניסים 17.

על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. **מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.**

ג. **מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות עבירה של היזק לרכוש במזיד.**

עמוד 11

ד. פיצוי למתלוננת, עדת תביעה 1, בסך 5,000 ₪.

הפיצוי ישולם ב- 5 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 1/12/17.

ה. קנס בסך 1,000 ₪.

הקנס ישולם ב- 2 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 1/6/18.

כל תשלום שייגבה בתיק זה, ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ו. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 15,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, לרבות איומים והיזק לרכוש במזיד, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ז. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הוסברה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, וכי אי שיתוף פעולה כאמור, עלול להוביל להפקעת צו המבחן והשתת עונש אחר תחתיו.

העתק ההחלטה בדחיפות לשירות המבחן.

המזכירות תשיב למפקידים הכספים שהופקדו על ידם בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ז' סיוון תשע"ז, 01 יוני 2017, במעמד הצדדים.